

РЕШЕНИЕ

№ 4297

гр. София, 30.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **12117** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. Ц. Б. [дата на раждане] в [населено място], М., срещу Заповед № О-4087/2019-07-22 на председателя на Държавната агенция за българите в чужбина (ДАБЧ), с която е отказано издаване на удостоверение за български произход.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на заповедта, като издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие на материално правните разпоредби и целта на закона. Излагат се доводи, че неправилно и незаконосъобразно административният орган е посочил, че жалбоподателят не е доказал своя български произход. Сочи се, че са налични достатъчно доказателства в обратния смисъл. Изразява се искане за отмяна на заповедта, като преписката бъде върната на административния орган с указания да бъде издадено удостоверение за български произход на В. Ц. Б..

Жалбоподателят, редовно призован, се представлява в открито съдебно заседание от адв. С. с пълномощно по делото. Поддържа подадената жалба на заявените в нея основания и претендира разноските, направени в производството, за които представя списък.

Ответникът – председателят на Държавната агенция за българите в чужбина, чрез процесуален представител адвокат В. оспорва жалбата и изразява искане същата да бъде отхвърлена.

Административен съд София – град, в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 04.04.2018 г., от В. Ц. Б. е подадено в ДАБЧ заявление – формуляр за издаване на удостоверение за български произход с вх. № 4087/04.04.2018 г.

В заявлението е посочено, че родителите на жалбоподателя са българи по произход, с гражданство М.. Към заявлението е приложена декларация за българско национално съзнание, в която В. Ц. Б. декларира, че майка му Наумка Б. е българка по народност. Приложени са: копие от страници на паспорта на В. Ц. Б., удостоверение № P175-2018 г. от Български културен клуб – С., с което се удостоверява, че В. Ц. Б. е с български произход, копие и превод на препис от книгата за ражданията на [община], [населено място] относно В. Б., копие и превод на препис от книгата за ражданията на [община], [населено място] относно Наумка Б., копие и превод на препис от книгата за ражданията на [община], [населено място] относно Б. Ш., копие и превод от извлечение на регистър на починалите за [община], [населено място] относно С. Ш., копие и превод от извлечение на регистър на починалите за [община], [населено място] относно М. Ш.

Със Заповед № О-4087/2019-07-22 на председателя на ДАБЧ, е отказано издаване на удостоверение за български произход на В. Ц. Б.. За да откаже издаване на удостоверението председателят на ДАБЧ е приел, че въз основа на приложените документи не може да бъде направен безспорен извод, че жалбоподателят е българин, живеещ извън Република България, по смисъла на чл. 2 от Закона за българите, живеещи извън Република България и лице от български произход по смисъла на §2, т. 1 от ДР на Закон за българското гражданство.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция са приети свидетелските показания на М. Р., който представя себе си като заместник председател на Български културен клуб – С.. Не предоставя доказателства, удостоверяващи това му качество. Заявява, че нито една от българските институции няма указание или уредба, с която да се опише какво би трябвало да съдържа едно удостоверение за български произход, дадено от българска организация. Български културен клуб – С. ползва статистиката на А. К. и Е., която не е субективна, а е международно призната с К. анкетна комисия, в която участие взимат експерти от различни държави – Германия, Франция, Русия, САЩ и др. Решенията в комисията се взимат единодушно, като трябва всички да са съгласни. В тази комисия статистиката на К. е обявена като единствената точна по отношение на етнографския състав на М. и съвпада със статистиката на Е.. Когато лице подаде искане до Български културен клуб – С., организацията изисква негови лични документи, акт за раждане и информация по възходяща линия до дядо или прадядо роден преди 1918 г. При удостоверяването се вижда населеното място, където е роден възходящия и дали това населено място съгласно статистиката на К. и Е. е с българско население. Взима се предвид именната система на желаещия дали съвпада и майчиния език дали е майчината форма на българския език.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване от процесуално активно легитимирано лице, при наличие на правен интерес, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 2 от Закона за българското гражданство (ЗБГ) в производството по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата за придобиване на българско гражданство се представя и удостоверение за български произход. По силата на същата разпоредба удостоверението за български произход се издава от Държавната агенция за българите в чужбина, респ. нейния председател. Заповед № О-4087/2019-07-22 на и.д.председател на Държавна агенция за българите в чужбина е издадена от компетентен орган, по смисъл на чл. 5, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБЧ и видно от представената заповед № КВ-262/06.11.2018 г. на министър председателя на Република България. Спазена е законоустановената писмена форма. Заповедта е мотивирана, обсъдени са представените по преписката доказателства, изложени са фактически и правни съображения за издаването на акта, като е направен извода, че от представените документи не може да се направи безспорен извод, че заявителя е българин, живеещ извън пределите на Република България. В този смисъл, съдът не приема доводите на жалбоподателя, че административният акт страда от липса на форма, съгл. чл. 59 ал.2 т.4 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 2 от ЗБГ, българското гражданство се урежда от Конституцията на Република България, от закона и от международните договори, които са в сила при настъпването на фактите или събитията, свързани с гражданството. По своето естество начинът на придобиване на гражданство винаги се свежда до условия (материални предпоставки) и ред (процедура), определени от правото. Законът за българското гражданство под общия титул „Придобиването на българско гражданство“ включва изрично придобиване на българско гражданство по произход (Глава Втора, раздел I), по рождение (Глава Втора, раздел II) и по натурализация (Глава Втора, раздел III). В хипотезата на придобиването на българско гражданство по натурализация законодателят е предвидил няколко алтернативи, една от които е наличието на български произход (чл. 15, ал. 1, т. 1 от ЗБГ). Доколкото българският произход е правнозначим юридически факт, който е от значение за придобиване на българско гражданство, същият се доказва с документ, издаден от български или чужд орган (чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за българите живеещи извън Република България - ЗБЖИРБ) или по исков ред (чл. 3, ал. 2 от ЗБЖИРБ). Следователно, съгласно чл. 15, ал. 2 ЗБГ в процедурата по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата се представя и удостоверение за български произход, издадено от Държавната агенция за българите в чужбина, като в удостоверението се посочват данните, въз основа на които е установен българският произход.

Понятието „лице от български произход“ е дефинирано в т.1 на § 2 от ДР на ЗБГ, съгласно която това е лице, на което поне единият възходящ е българин. Съдебната практика е установила тълкуване на това определение в смисъл, че този възходящ е български гражданин. Понятието „българин“, предвид конституционната уредба на основните начала в държавата, не може да се тълкува с оглед неговото етническо съдържание, а с оглед правното му съдържание - правната и политическата връзка между едно лице и държавата Република България, т. е. българското гражданство (така се посочва в Решение № 11634 от 04.11.2015 г. по адм. д. № 3888/2015 г., III отд. на ВАС, в същия смисъл е и Определение № 14535 от 03.12.2014 г., постановено по адм. д. № 12221/2014 г. на ВАС). Понятието „етнически“ законово винаги се свързва с понятието „произход“ или "принадлежност" и тази терминологична комбинация –

„етническа принадлежност“ в основния закон - Конституцията се използва единствено в чл. 6 от КРБ, която установява забраната за дискриминационно отношение на основата на този признак. Съгласно чл. 6. от КРБ всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права. Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние. Както се установява от Конституцията другото понятие с етническо съдържание – „народност“ също така се използва единствено с оглед обозначаването му като признак, по който е недопустимо различно третиране. Категоричен аргумент е и текстът на чл. 8 от Закона за българското гражданство, който обвързва произхода от родител български гражданин със автоматично придобиване на българско гражданство за детето, независимо от етническа принадлежност и народност. Продължение на тази държавна политика е възможността, предвидена от законодателя в чл.15, ал.1, т.1 от ЗБГ лице, което не е български гражданин да може да придобие българско гражданство по натурализация, без да са налице условията по чл. 12, ал. 1, т. 2, 4, 5 и 6 ако отговаря на изискването да е от български произход.

В случая е представено удостоверение № Р175-2018, издадено от Сдружение Български Културен Клуб- С., съгласно което В. Ц. Б. е от български произход. В удостоверението се приема, че пра-пра-дядото на жалбоподателя М. Ш. е роден в [населено място], за което има данни, че в 1900 г. се е населявало от 890 жители българи християни а в 1905 г. има 816 българи екзархисти и в селото функционира българско училище. Посочено е, че майчиният език на В. Ц. Б. е западна диалектална форма на българския език, а имената му и тези на възходящите му принадлежат на българската именна система. Удостоверението не удостоверява правна и политическа връзка на М. Ш. с държавата Република България, а единствено етнически произход, базиран на обстоятелството, че родното му място е било населено с българи християни. Останалите обстоятелства, послужили за издаването на удостоверението, а именно, че В. Ц. Б. е член на Сдружение Български Културен Клуб- С., както и че майчиният му език е западната диалектална форма на българския език не могат да служат за аргументиране на българския му произход, съгласно т.1 на § 2 от ДР на ЗБГ. Както от обсъденото удостоверение, така и от останалите представени по делото писмени доказателства, не се установява по безспорен начин, че някой от възходящите на жалбоподателя е имал правна и политическа връзка с държавата България, поради което не може да се приеме, че е изпълнена хипотезата на т.1 на § 2 от ДР на ЗБГ.

Оспорената Заповед № О-4087/2019-07-22 на председателя на Държавната агенция за българите в чужбина, с която е отказано издаване на удостоверение за български произход на В. Ц. Б. е издадена от компетентен орган, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

В съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК на Държавна агенция за българите в чужбина следва да бъдат присъдени претендираните разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500,00 лева.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16

състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Ц. Б. [дата на раждане] в [населено място], М., срещу Заповед № О-4087/2019-07-22 на председателя на Държавната агенция за българите в чужбина.

ОСЪЖДА В. Ц. Б. [дата на раждане] в [населено място], М. да заплати на Държавна агенция за българите в чужбина сума в размер на 500 (петстотин) лева, разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: